

Sygn. akt I ACa 935/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SSA Robert Jurga SSA Barbara Górczanowska
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Centrum (...)Sp. z o.o w K. i (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 9 marca 2017 r. sygn. akt I C 1211/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego (...)S.A. w W. kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata F. K. kwotę 4.428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych), w tym 828 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Robert Jurga SSA Andrzej Struzik SSA Barbara Górczanowska

Sygn. akt I ACa 935/17

UZASADNIENIE

J. K., po ostatecznym ukształtowaniu powództwa, domagała się zasądzenia solidarnie od pozwanych Centrum (...) Sp. z o.o. w K. i (...) S.A. w W. kwot 150.000 zł odszkodowania i 50.000 zł zadośćuczynienia. Roszczenia te powódka wywodziła z nienależytego udzielenia jej pomocy lekarskiej w należącej do pozwanego Centrum (...) Sp. z o.o. przychodni przy ul. (...) w K. po wypadku, któremu powódka uległa w dniu 12 czerwca 2008 roku w autobusie komunikacji miejskiej. Powódka twierdziła, że wykonujący przeswietlenie rentgenolog polecił jej się położyć na prawym boku, na którym widoczna była wybroczyna, a wstając ze stołu poczuła zgrzyt kostny i od tego czasu nie może chodzić swobodnie, utyka na prawa nogę, nie może jej skrócić. Dalszą konsekwencją wadliwego udzielenia pomocy lekarskiej stanowi skrzywienie kręgosłupa po złamaniu, skrzywienie miednicy i przerwanie guza kulszowego. Powódka kwestionowała także poprawność udzielania jej pomocy lekarskiej podczas dalszego leczenia twierdząc, że chirurg zlekceważył jej relację o odczuciu jakby przemieszczania się kości w kończynie prawej, opierając się na wyniku badania rentgenowskiego, które nie wykazało żadnego poważnego uszczerbku na zdrowiu, zignorował istnienie wybroczyny oraz podawaną przez powódkę utratę pamięci po wypadku. Powódka podała, że żądana tytułem odszkodowania kwota 150.000 zł ma jej zapewnić możliwość przeprowadzenia operacji wymiany stawu biodrowego z zastosowaniem implantu oraz pokryć koszty leczenia farmakologicznego, zaś zadośćuczynienie odpowiada szkodzie niemajątkowej polegającej na bólu i cierpieniu.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa przecząc, jakoby podczas leczenia powódki w poradniach: podstawowej opieki zdrowotnej, chirurgicznej i neurologicznej doszło do jakichkolwiek nieprawidłowości lub zaniedbań, podając, że badanie rentgenowskie stawu biodrowego i bliższego odcinka kości udowej nie wykazało żadnych zmian urazowych, z badania rentgenowskiego kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego powódka dobrowolnie zrezygnowała, przez cały okres korzystania przez powódkę z pomocy w poradniach prowadzonych przez pozwaną spółkę zlecano powódce adekwatne do dolegliwości i wniosków wynikających z badań diagnostycznych leczenie przeciwbólowe i przeciwzapalne. Wykonane w dniu 8 sierpnia 2008 r. badanie rentgenowskie kręgosłupa wykazało zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i zmiany struktury kręgów jak po złamaniu kompresyjnym kręgów lędźwiowych L-3, L-4, L-5, najpewniej w wyniku przebiegu osteoporozy. Z badania rezonansem magnetycznym powódka zrezygnowała twierdząc, że się nie położy. Powódka sama utrudniała proces diagnostyczno-leczniczy, odmawiając zgody na zalecaną diagnostykę i nie stosując się do zaleceń terapeutycznych. Zdaniem pozwanych stan narządu ruchu powódki wynika przede wszystkim z samoistnych schorzeń występujących w jej wieku, na co mogły nałożyć się konsekwencje doznanych urazów. Pozwani kwestionowali też wysokość dochodzonych kwot.

Wyrokiem z dnia 9 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo, odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych oraz przyznał od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powódki wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu.

Uzasadniając powyższy wyrok Sąd Okręgowy poczynił następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 12 czerwca 2008 r. w K. doszło do wypadku w autobusie, w wyniku którego została poszkodowana powódka J. K., będąca jego pasażerką. Na skutek gwałtownego manewru powódka upadła na podłogę autobusu doznając ogólnych potłuczeń ciała.

Powódka tego samego dnia zgłosiła się na SOR szpitala (...)w K. z rozpoznaniem: stłuczenie głowy, skręcenie kręgosłupa szyjnego. W wykonanym Rtg – bez świeżych zmian pourazowych. Zalecono kołnierz miękki S. do spania i prac statycznych. Wynik badania Rtg z 12 czerwca 2008 r. nie wykazywał kostnych zmian pourazowych.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział I Cywilny z dnia 9 listopada 2011 r. zasądzone od strony pozwanej(...)Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. (...)Oddział K. na rzecz powódki J. K. kwotę 70 000 zł z ustawowymi odsetkami od 5 lutego 2010 do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalono (pkt I-II sentencji wyroku), sygn. akt I C 1851/09. Zasądzona kwota została przyznana powódce tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem w autobusie z dnia 12 czerwca 2008 r. od ubezpieczyciela sprawcy wypadku. W toku postępowania na podstawie opinii biegłego stwierdzono, że powódka w wyniku upadku w autobusie doznała obrażeń

ciała powodujących długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynoszący 30%. Wskutek wypadku doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem bólu do barku prawego, złamania kompresyjnego trzonu L3.

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 22.02.2012r oddalił apelację strony pozwanej od w/w wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie (sygn. akt I ACa 86/12).

W dniu 16 czerwca 2008 r. powódka zgłosiła się do poradni strony pozwanej Centrum (...) sp. z o.o. w K.. W wyniku badania Rtg powódki z dnia 16 czerwca 2008 r. stwierdzono: staw biodrowy prawy wraz z widoczną częścią kości udowej radiologicznie bez zmian urazowych. Powódka w trakcie badania sygnalizowała, że ma na prawym boku wybroczynę. Na potrzeby badania Rtg powódka położyła się na prawym boku. W momencie kiedy powódka wstawała po wykonaniu zdjęcia poczuła zgrzyt kostny w okolicach tułowia. Nie poczuła większego bólu, bo cały czas była obolała. O powyższych odczuciach powódka poinformowała lek. med. D. G. podczas wizyty w dniu 20 czerwca 2008 r. Powódka skarżyła się na dolegliwości bólowe. Lekarka przepisała zastrzyki na usunięcie wybroczyny, lecz powódka się do tego nie zastosowała i użyła innych metod na wchłonięcie wybroczyny.

Powódka odbyła kolejne wizyty w Centrum (...) sp. z o.o. w K. w dniach 25 lipca 2008 r. i 14 sierpnia 2008 r. u lek. med. D. G.. Podczas wizyty stwierdzono, że krwiak na udzie prawym nasilił się, powódka skarżyła się tylko na ból nerwu kulszowego od kręgosłupa do kończyny dolnej prawej, ból głowy, źrenice równe, okrągłe. Wyznaczono termin do neurologa na 5 sierpnia 2008 r. – rozpoznano: stan po urazie głowy i ogólnym potłuczeniu.

Wykonano badanie Rtg kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z dnia 6 sierpnia 2008 r. Skierowanie do poradni chirurgicznej wydane przez lekarza neurologa z pozwanej placówki w dniu 12 sierpnia 2008 r. z rozpoznaniem: stan po złamaniu kompresyjnym L3, L4, L5.

W dniu 14 sierpnia 2008 r. odbyła się konsultacja przez neurologa – stan po złamaniu kręgosłupa L2, L4, L5, krwiaki wchłaniają się, ruchy w odcinku szyjnym bólowo ograniczone, źrenice równe, okrągłe, reagują bez zmian.

Powódka w poradni ogólnej Centrum (...) sp. z o.o. w K. skorzystała z porad: 9 września 2008 r., 10 grudnia 2008 r. i 13 stycznia 2009 r. Stwierdzono wówczas ograniczenie ruchów kręgosłupa szyjnego i bóle w kręgosłupie szyjnym, skoliozę i bóle w odcinku lędźwiowo-krzyżowym, bolesność grzbietu po stronie prawej. Ostatecznie rozpoznano stan po urazie w odcinku szyjnym i grzbietu, skierowana została na krioterapię. Ponadto odnotowano krwiak uda prawego, fakt, iż powtórnie zgłosiła się do szpitala, nadal utrzymujące się bóle kręgosłupa szyjnego, bóle głowy i nudności, bez wymiotów. Odnotowano, iż pozostaje w leczeniu chirurgicznym z powodu urazu podudzia prawego, zlecono prześwietlenie stawów biodrowych i kończyn dolnych. W dniu 9 września 2008 r. odnotowano: dobrą reakcję na krioterapię, w wywiadzie nadal bóle w obrębie klatki piersiowej i grzbietu, w badaniu ograniczenie ruchów kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego, objawy korzeniowe pod kątem 80°, bez objawów ubytkowych. Wydano wniosek do sanatorium. Dnia 10 grudnia 2008 r. powódka zgłosiła się z przewlekłymi bólami głowy, bólami korzeniowymi szyjnymi i piersiowymi oraz odcinka lędźwiowo-krzyżowego z promieniowaniem do kończyny górnej lewej. Badaniem fizykalnym – ograniczenie ruchów w kręgosłupie szyjnym i lędźwiowym, objawy korzeniowe pod kątem 80°. Rozpoznano: stan po wypadku komunikacyjnym w dniu 12 czerwca 2008 r. z urazem głowy i kręgosłupa szyjnego, piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego, utrwalone przewlekłe objawy zespołu korzeniowego, szyjnego, piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego. Dnia 13 stycznia 2009 r. rozpoznano: obserwacja stawu biodrowego prawego.

Powódka nie skorzystała ze zleconego przez lek. med. B. H. (1) badania rezonansu magnetycznego planowanego na marzec 2009 r., podając, że miałyby trudności z leżeniem bez ruchu przez okres potrzebny do wykonania tego badania.

W wyniku badania TK stawów biodrowych powódki z dnia 25 lutego 2009 r. opisano m. in. zmiany zwyrodnieniowe w obu stawach biodrowych oraz masywne zmiany zwyrodnieniowe w stawach międzykręgowych z objawami próżni, w odcinku lędźwiowym kręgosłupa L4/L5/S1. W świetle kanału kręgowego na poziomie S2 widoczne są dwie struktury o cieniowaniu płynowym – torbiele T..

Jak wynika z opinii biegłych z C. U. wykonanej na zlecenie sądu, powódka pozostawała w leczeniu w pozwanej placówce od 25 lipca 2008 r. Zgłosiła się z krwakiem prawego uda i bólami nerwu kulszowego. Lekarz udzielający świadczeń ustalił m. in. powódce termin badania neurologicznego w związku z brakiem objawów naglących. Po konsultacji neurologicznej ustalono przebyte dawno złamanie kompresyjne L3, L4 i L5. Powódkę w trakcie leczenia u strony pozwanej kierowano na badania obrazowe i usprawniające, a leczenie w poradni neurologicznej koncentrowało się wokół dolegliwości bólowych głowy, wszystkich odcinków kręgosłupa, występowały objawy korzeniowe. Wykonana diagnostyka radiologiczna nie ujawniła zmian urazowych w stawie biodrowym prawym, natomiast ujawniła zmiany zwyrodnieniowe w obu stawach krzyżowo-biodrowych oraz kręgosłupa lędźwiowego z rotoskoliozą. Postępowanie strony pozwanej Centrum (...) było nacechowane oczekiwaną starannością i w żadnej mierze nie spowodowało uszkodzenia ciała powódki, ani nie powiększyło samoistnych patologii, jak również w zakresie stanu pourazowego, jakim był krwiak uda prawego. Postępowanie lekarskie w trakcie udzielania pomocy stronie pozwanej było zgodne z aktualnie obowiązującą wiedzą medyczną. W związku z leczeniem u strony pozwanej nie zachodzi potrzeba podjęcia jakiegokolwiek dodatkowego leczenia związanego z działaniem strony pozwanej. U powódki stwierdzono wyłącznie zmiany zwyrodnieniowe w narządzie ruchu będące schorzeniem samoistnym immanentnie związanym z samoistnym procesem biologicznego starzenia się organizmu. Powstawanie zmian zwyrodnieniowych ma charakter wieloletni. Rodzaj obrażeń jakich doznała powódka nie prowadzi do zmian zwyrodnieniowych. Ujawnione drobne zmiany zwyrodnieniowe mogą mieć wpływ na powstanie stałej bolesności kręgosłupa, kłopoty z poruszaniem i ruchami kręgosłupa, bowiem poza tym u powódki stwierdzono skrzywienie boczne kręgosłupa z rotacją oraz zwężenie szczelin międzykręgowych, co wszystko sumarycznie składa się na upośledzenie sprawności fizycznej obręczy miednicznej i kończyn dolnych z dolegliwościami bólowymi.

Powódka odczuwa dolegliwości związane ze skutkiem wypadku w autobusie do dzisiaj m.in. ma problemy z leżeniem i doznaje ograniczeń w poruszaniu się.

Spółka Centrum (...) sp. z o.o. K. zawarła ze stroną pozwaną (...) S.A. w W. umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z okresem ubezpieczenia od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.

Podstawę powyższych ustaleń stanowiły orzeczenia sądów, dokumentacja medyczna powódki i korespondencja pomiędzy powódką i pozwanym Centrum (...) Sp. z o.o., opinie biegłych, zeznania świadków B. H. (2) i D. G. oraz częściowo zeznania powódki. Oceniając ten materiał sąd I instancji wskazał, że sporządzona na jego zlecenie opinia Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) jest miarodajna dla poczynienia ustaleń faktycznych, rzetelna i zrozumiała. Sąd powołał, że autorami tej opinii byli lekarze różnych specjalności, dysponujący odpowiednią wiedzą i doświadczeniem. Wnioski opinii były spójne, oparte na zebranych w s[prawie materiale dowodowym, wyprowadzone zgodnie z zasadami logiki, w jednoznaczny i niebudzący wątpliwości sposób. Do zarzutów pełnomocnika powódki biegli odnieśli się w wystarczający sposób w opinii uzupełniającej, do której dalsze zarzuty nie były wnoszone. Także i zeznania świadków, dotyczące procesu leczenia powódki w poradniach prowadzonych przez stronę pozwaną, sąd uznał za wiarygodne. Co do zeznań powódki w odniesieniu do przebiegu procesu leczenia sąd uznał je za wiarygodne tylko w części znajdującej potwierdzenie w dowodach z dokumentów i zeznaniach świadków. W szczególności sąd uznał, że stawiany przez powódkę zarzut doznania urazu podczas badania rtg stanowi jedynie przejaw subiektywnego odczucia powódki, a nie przejaw wadliwego prowadzenia badania przez lekarza pozwanej placówki medycznej.

Sąd I instancji uzasadnił pominięcie dowodu z dokumentacji postępowania prowadzonego przez Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej przy Okręgowej Izbie Lekarskiej, a następnie przez sąd lekarski przeciwko lekarzowi D. G., wszczętego z wniosku powódki, nieuzasadnioną zwłoką w rozpoznaniu sprawy związaną z oczekiwaniem na przekazanie akt postępowania dyscyplinarnego, wskazując przy tym, że w opinii biegłych dostatecznie ustalono kwestię zgodności postępowania lekarzy leczących powódkę z aktualnym stanem wiedzy i dobrymi praktykami lekarskimi.

W swych rozważaniach prawnych sąd I instancji odwołał się do przepisu art. 415 k.c. i wskazał, że nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości w procesie terapeutycznym powódki w pozwanej placówce medycznej, a stwierdzone zmiany zwyrodnieniowe są schorzeniem immanentnie związanym z samoistnym procesem biologicznego starzenia się

organizmu. Jest to proces wieloletni i to te zmiany mogą mieć wpływ na dolegliwości odczuwane przez powódkę. Nie stanowią one natomiast wyników błędów lekarzy zatrudnionych w pozwanej placówce medycznej. W konsekwencji brak było podstaw do przypisania odpowiedzialności tak pozwanemu Centrum (...) Sp. z o.o., jak i przyjęcia wynikającej z art. 822 k.c. odpowiedzialności gwarancyjnej (...) SA.

Jako podstawę odstąpienia od obciążania powódki kosztami procesu sąd powołał przepis art. 102 k.p.c.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się powódka, która zaskarżyła go w całości, zarzucając w apelacji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na przyjęciu, że obecny stan zdrowia powódki nie jest wynikiem niewłaściwego leczenia powypadkowego, a zespołu schorzeń zwyrodnieniowych. W konkluzji powódka domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie roszczenia powódki, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Powódka wносиła także o ponowne zwrócenie się do Okręgowej Izby Lekarskiej o nadesłanie akt postępowania dyscyplinarnego dotyczącego D. G. i ewentualnie orzeczenia zapadłego w tej sprawie, o ile zostanie ono już wydane.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Przede wszystkim bezzasadny jest zarzut dotyczący pominięcia dowodu z akt postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przez Okręgową Izbę Lekarską w K. w odniesieniu do lekarza D. G.. Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem ani fakt, że takie postępowanie jest prowadzone, ani nawet fakt ewentualnego skazania dyscyplinarnego lekarza nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Fakty takie nie zwalniają sądu od samodzielnej oceny, czy doszło do zawinonego naruszenia obowiązków lekarza, jak też od oceny, czy stan zdrowia powódki jest następstwem takiego zaniedbania. W konsekwencji, niezależnie od treści ewentualnego orzeczenia zapadłego w postępowaniu dyscyplinarnym, sąd musi poczynić własne ustalenia w odniesieniu do tych okoliczności i dokonać ich samodzielnej oceny. Ewentualne znaczenie mogłyby mieć poszczególne dokumenty zawarte w takich aktach, obrazujące przebieg leczenia powódki. Jednakże powódka w swym wniosku dowodowym nie wskazała na żaden dokument tam zawarty, który nie zostałby złożony do akt niniejszej sprawy. W konsekwencji wnioskowany dowód nie mógł mieć jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest trafny. Skarżąca zasadnie wprawdzie podnosi, że dla przyjęcia związku przyczynowego pomiędzy niewłaściwym postępowaniem diagnostycznym i terapeutycznym a rozstrojem zdrowia wystarczającym jest ustalenie wysokiego prawdopodobieństwa istnienia takiego związku, jednak zgodnie z art. 6 k.c. to na powódce, jako wywodzącej skutki prawne z tej zależności, spoczywał ciężar wykazania takiego stopnia prawdopodobieństwa. Tymczasem zebrany materiał dowodowy nie dał podstawy do przyjęcia istnienia takiego związku, nawet w kategoriach oceny jego prawdopodobieństwa. Sporządzona w sprawie opinia Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) została poprawnie przez sąd I instancji oceniona. Podnoszone przez powódkę zarzuty do tej opinii zostały należycie wyjaśnione w opinii uzupełniającej, do której strony nie zgłaszały żadnych uwag. Powódka podnosi zarzuty do opinii w sporządzonym osobiście piśmie uzupełniającym apelację. Jednak zarzuty te są oczywiście nietrafne i stanowią wynik subiektywnego przeświadczenia powódki o zasadności jej stanowiska. Dość zauważyć, że powódka usiłuje podważyć opinie biegłych twierdząc, że pomylili oni pacjenta, gdyż zawarte w opinii stwierdzenia są niezgodne z przebiegiem jej leczenia, gdy tymczasem kwestionowane przez nią stwierdzenia biegłych stanowią dokładną relację z zapisów w jej dokumentacji lekarskiej (kwestionuje, jakoby stwierdzono u niej ograniczenia ruchów kręgosłupa szyjnego i mdłości, gdy tymczasem takie właśnie zapisy znajdują się w przedłożonej przez nią dokumentacji leczenia k.6-7). Podnoszona w apelacji okoliczność, że dolegliwości powódki usprawiedliwiały uchylenie się przez nią od poddania niektórym badaniom, nie wywołuje żadnych skutków w zakresie ciężaru udowodnienia faktów istotnych dla odpowiedzialności strony pozwanej. Istota rozkładu ciężaru dowodu polega na tym, że niemożność wykazania określonych faktów, nawet gdyby wynikała z usprawiedliwianych przyczyn, wywołuje negatywne skutki dla osoby, na której ciężar ich udowodnienia spoczywa.

Ewentualna odpowiedzialność strony pozwanej za szkody powstałe u powódki, opierałaby się na przepisie art. 430 k.c., a nie jak to błędnie zostało powołane, na przepisie art. 415 k.c. Lekarze zatrudnieni w poradniach prowadzonych przez pozwaną zakład leczniczy niewątpliwie podlegają kierownictwu tego zakładu i mają obowiązek stosować się do jego wskazówek. Konieczną przesłanką odpowiedzialności pozwanego zakładu leczniczego byłaby zatem wina tych lekarzy, która musiałaby się przejawiać w nienależytej diagnostyce lub terapii zastosowanej w stosunku do powódki. W świetle zebranego materiału dowodowego brak jest jakichkolwiek przesłanek, aby przyjąć istnienie takich zaniedbań, a w konsekwencji istnienie podstaw odpowiedzialności określonych w powołanym przepisie. Na marginesie natomiast trzeba zauważyć, że wynik badania rtg powódki wykonanego w dniu 17 czerwca 2008 r. pochodzi nie od pozwanego Centrum (...) Sp. z o.o., ale od (...) Centrum (...) (k. 313). Zdaje się to wskazywać, że na podstawie skierowania wystawionego przez pozwanego badanie to wykonywał inny podmiot leczniczy, jakkolwiek wykonujący badania pod tym samym adresem co poradnie pozwanego (K., ul. (...)). To z przebiegiem tego badania powódka wiązała swe zasadnicze twierdzenia dotyczące uchybień przypisywanych pozwanemu Centrum (...). Tymczasem, jeżeli był to odrębny podmiot leczniczy, profesjonalnie trudniący się wykonywaniem takich badań, pozwany byłby od odpowiedzialności w tym zakresie zwolniony (art. 429 k.c.). Ta kwestia nie była jednak podnoszona przez żadną ze stron i nie stała się przedmiotem ustaleń sądu I instancji. W sytuacji, gdy brak było podstaw do przypisania zaniedbań w odniesieniu do całego procesu diagnostycznego i terapeutycznego powódki, nie ma to istotnego znaczenia dla oceny zasadności rozstrzygnięcia.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Apelacyjny w całości akceptuje ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i czyni je podstawą swego orzeczenia. W sytuacji, gdy zarzut apelacji ogranicza się do błędu w ustaleniach faktycznych, przesądza to jej bezzasadność i prowadzi do jej oddalenia na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od powódki, jako strony przegrywającej sprawę, na rzecz strony pozwanej (...) S.A. kwotę odpowiadającą wynagrodzeniu pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalonym w stawce minimalnej określonej przez przepisy § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji. Drugi z pozwanych Centrum (...) Sp. z o.o. nie podjął w postępowaniu apelacyjnym żadnych czynności, żadnych kosztów w postępowaniu apelacyjnym nie poniósł i nie zgłosił wniosku o zasądzenie kosztów, wobec czego brak było podstaw do ich zasądzenia (art. 109 § 1 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. i odstąpienia od obciążania powódki kosztami postępowania apelacyjnego. Zła sytuacja materialna powódki i jej stan zdrowia same przez się nie mogą zostać uznane za szczególnie i uzasadnienie takiego rozstrzygnięcia. Przyjęcie, iż tego rodzaju okoliczności są wystarczające do odstąpienia od obciążania kosztami procesu strony przegrywającej proces prowadziłoby do niemożliwego do zaakceptowania wniosku, że strona uboga i pozostająca w trudnej sytuacji życiowej może bez jakichkolwiek negatywnych konsekwencji wytaczać bezpodstawne procesy prowadzące do konieczności ponoszenia kosztów przez jej przeciwników procesowych. Jakkolwiek powódka niewątpliwie subiektywnie jest przekonana o swoich racjach, to na etapie postępowania apelacyjnego przekonanie to nie może zostać uznane za chociażby w niewielkim stopniu usprawiedliwione.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze przyznano pełnomocnikowi powódki od Skarbu Państwa nieuiszczone wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość tego wynagrodzenia określono stosownie do § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 i z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

SSA Robert Jurga SSA Andrzej Struzik SSA Barbara Górczanowska